

litet af sjelfva sångernas ord; ehuru visserligen denna brist kan vara mera märkbar i vårt land, der så få individer kunna egna sig åt hithörande studier.

Författarens så utmärkta och verkligen konstnärliga framställning bör jag särskildt med förtjent erkännande ihågkomma.

Det offentliga försvaret var ledigt och fördes med den sakkännedom, om hvilken sjelfva afhandlingen tillräckligt vittnar.

Joh. Vilh. Snellman

10

87 J. V. SNELLMAN – A. ARMFELT 11.X 1859
RA, A. Armfelts brevsamling

Högvälborne Herr Grefve!

Högvälborne Herr Grefven behagade Höggunstigt tillåta, att jag tager mig friheten härigenom framföra min ödmjukaste tacksägelse för Herr Grefvens godhetsfulla förord till den Nådiga utmärkelse, mig vederfarts.

Likaså beder jag, att Högvälborne Herr Grefven icke måtte illa upptaga, att jag begagnar tillfället till ett ödmjukt meddelande angående det väntade besättandet af professionen i kriminallagfarenhet, i det hopp att detta meddelande kunde vara af något gagn.

Man börjar här tala derom, att ingen utnämning skulle komma att ske. Såsom orsak dertill anföras rykten om några obehagliga antecedentia hos de sökande. Det är blott angående dessa rykten, jag önskade lemna någon upplysning, utan all afsigt att mot, hvad jag bör, tala till fördel för någondra af dem.

Licentiaten Ehrström är af mig känd från hans tidigaste ungdomsår. Äfven under senaste åren har jag, emedan han bott i min gård, haft tillfälle nog att följa med hans tänkesätt och verksamhet. Jag känner honom som den redligaste, mest samvetsgranna människa, och är så fast öfvertygad, att han ingen del har i skrivelserna till Sverige om de »Finska förhållandena», att jag gerna ville med mitt hedersord gå i borgen för hans oskuld härutinnan. Hans helt och hållet tillfälliga närvaro vid det famösa Töhlö-uppträdet, borde väl icke utöfver, hvad som skett, läggas honom till last, då upplyst är, att han sökt afvända ytterligheterna dervid.

Docenten Lagus har haft det missödet att icke vara omtyckt. Man anser en familje-egenkärlek, för honom med andra gemensam, vara orsaken dertill. Troligen af sådan anledning hade han för några år tillbaka något obehagligt uppträde med annan ungdom, hvars beteende härvid ingalunda vittnar om dess bildning. Detta har ryktet mångfaldigat. Men sanningsenligt är, att L<agus> i sitt lefverne är den ordentligaste och arbetsamaste. Också erkännes han allmänt vara till karakteren hederlig och duglig.

Skulle alltså ofvan antydda rykten göra något hinder, är min öfvertygelse, att personerna lida dels orättvist dels obilligt. Skulle hvarje ungdomsförseelse evinnerligen tillräknas, skulle endast de dumma och dåsiga hafva någon framtid.

Som Högvälborne Herr Grefven känner, hafva vid förslagets upprättande åsigtorna i Konsistorium varit så delade, att utnämningen, huru den än utfaller, äfven af de olika tänkande kommer att mottagas med,

50

fullkomligaste resignation, som jag skulle tro – af alla. Endast det vore ett nedslående exempel, om falska rykten och tilldragelser af ingen betydelse skulle vålla den enas elles andras af de föreslagne underkännande.

Med djupaste Vördnad har jag äran framhärda

Högvälborne Herr Grefvens
aldraödmjukaste tjenare
Joh. Vilh. Snellman

10 Helsingfors den 11:e Oktober 1859.

88 UTLÅTANDE I UNIVERSITETETS KONSISTORIUM 5.XI 1859

HUA, Centralförvaltningens arkiv

Hvad angår Docenten Sirelius har han sjelf uteslutit sig från förslaget genom att icke aflägga föreskrifvet specimen; och sedan Medicinska Fakulteten ogillat Professor von Becker's disputation är äfven han genom Statuternas föreskrift utesluten.

Då jag icke kan dela den åsigt, att hvarje sökande, som nödtorftigt fullgjort föreskrifna præstanda, utan vidare är kompetent att på förslag uppföras, kan jag icke heller erkänna Licentiaten Estlanders kompetens blott på grund deraf, att han uppfyllt de formela vilkoren, för att vid förslagets upprättande komma i åtanke.

Såsom jag redan haft äran anföra, finner jag icke Medicinska Fakultetens bedömande öfver Licentiaten Estlanders disputation tillräckligt upplysande, för att hos mig grundlägga en öfvertygelse om graden af författarens derigenom ådagalagda vetenskapliga förtjenst. Men jag anser mig böra lita till Fakultetens enhälligt afgifna omdöme, att disputationen eger verkligt vetenskapligt värde, och att den fullkomligt motsvarar ändamålet för dess utgifvande, ett omdöme, som ställer densamma utöfver det i Statuterna bestämda minsta måttet för ett professorsspecimens beskaffenhet.

Den erfarenhet, som vid en lärarebefattning, sådan som den ifrågasvarande, vore önskelig, och hvilken äfven kunde anses ersätta saknaden af en mera framstående litterär verksamhet, kan icke hos Licentiaten Estlander förutsättas. Han har dock, såsom till Konsistorium inlemnade betyg utvisa, på de orter, på hvilka i praktiskt hänseende mest står att lära, sökt att genom förberedande öfningar och autopsy bilda sig för sjelfständig utöfning af kirurgin såsom konst. Och Medicinska Fakulteten har äfven om de prof på denna utöfning, Licentiaten Estlander hunnit afgifva, yttrat sig i de mest lofordande ordalag – derjemte säskildt framhållande hans förmåga, att såsom lärare framställa ett ämne.

Licentiaten Estlanders sålunda aflagda prof på vetenskaplig insigt och praktisk skicklighet äro i min tanke egnade att ingifva de mest rättvisa förhoppningar om hans framtida verksamhet såsom universitetslärare. Jag skulle dock icke våga grunda mitt votum angående kompetensen till en lärarebefattning vid universitetet endast på min subjektiva öfvertygelse om den sökandes kapacitet och om värdet af blott de löften för framtiden, hans aflagda lärdomsprof innebära. Men jag dömer i närvarande fall på grund af Medicinska Fakultetens så enhälligt och obetingadt afgifna vitsord och anser mig, då jag till detta